

ΑΠΟ ΤΟΝ ΠΟΛΕΜΟ ΤΟΥ 1912 - 13

Ο ΗΡΟΣ ΒΕΛΙΣΣΑΡΙΟΥ

‘Ο...’Αβέρωφ Ι... Ένα γράμμα του Βελισσαρίου στη σύζυγό του. ‘Η Ανδρεία των εζώνων. ‘Η περίφημη ανάβασις του Μπέλεσι. Πώς την εξαρακτήθηκε ένας Σέρβος ανταρματάρης. Στά μεσοφύρανα Ι... ‘Η κατάπληξις του έχθρου...

Δημοσιεύουμε και σήμερα μερικά ανέκδοτα σχετικά με τον ήρωα ταγματάρχη Βελισσαρίου, τον ένδοξο περσίνα κατά τον έλληνοβουλγαρικό πόλεμον :

Γιά τη μεγάλη του άνδρα στις μάχες οι εζώνιοι αποκαλούσαν τον Βελισσαρίου ‘Αβέρωφ.

‘Ο Βελισσαρίου με την παιδικακία καρδιά του γελούσε όταν άκουε τό παρατσούκλι του αυτό.

Σ’ ένα μάλιστα γράμμα προς την γυναίκα του, της διηγετο πώς του κόλλησαν τον τίτλον αυτόν, και υπέγραφε αντί ‘Βελισσαρίου’, ‘Αβέρωφ...’

Νά ή επιστολή αυτή.

Κισσαλή 24[6]1913

‘Αγαπητή μου Χαρίκλεια,

Προχθές σου έγραφα όλίγα. Συνεχίζω σήμερα σου γράφο ότι είνε αδύνατον να σου περιγράφο άκμηντά κατά την τριήμερον εις Λαχανών μάχην. ‘Ο έχθρος ξετοπίσθη από τό χειμαρρώδες τάγμα μου, εις ό ούδέν άνθίσταται. Κατέλαβεν 8 τηλεβόλα, άφθονα όπλα και κατέβωσε την έχθρον επί τριώρων τραχών έως ού έπιπλεον νύξ.

Κατάπληξιν έπροξένησεν ή κερανοβόλος και πρωτοφανής αυτή ταχύτης. Οι στρατιώται μου μού φώναζαν :

—Νά ζήσης, Κολοκοτρώνη μας Ι...’

‘Ενας δέ εζώνιος του άλλου τάγματος, κατά την χθεσινήν προέλασιν μας, ιδών μεν νατερχόμενον λόφον τιόνος, λέγει εις τους άλλους δυνατά :

—Κυντάξτε, μαρρέ, τον ‘Αβέρωφ’ πώς καταβαίνει από τη ραχί Ι...’

Μοναδική θά μείνη στα πολεμικά χρονικά ή ανάβασις του συνταγματός του Βελισσαρίου στο φούρατο και πανύψηλο Μπέλεσι. ‘Η ανάβασις αυτή ήταν μοναδικό κατόρθωμα. ‘Ο Σέρβος συνταγματάρχης, που παρακολουθούσε τον έλληνικό στρατό, έλεγε στο έλληνικό έπιτελείο σχετικώς :

—‘Επρεπε να έχη κανείς παρφορησιν για να άνεβη έκει επάνω...στους ούρανοους !

‘Ο Βελισσαρίου ειχε άνελάβη ή να χτυπήση τον έχθρον, έκ των όπισθεν. ‘Επρεπε λοιπόν να κινήσει μεγαλύτερα ύψόμενα από εκείνα που ειχεν ο έχθρος και

μάλιστα εντός όλίγου χρονικού διαστήματος.

Τό πώς θά άνεβαίνει εκεί πάνω αυτό πειά ήταν δουλειά δική του και των εζώνων του.

Μολταυτα ό μακαριότης ταγματάρχης πέρνευ ένα οδηγό, τον Μακεδόνα ‘Αποστόλην, καλόν και ημιομένον Μακεδονομάχον και άρχίζει ή άνεβαίνην. Τόν Βελισσαρίου ακολουθεί ή ό ύπολοχαγός του πυροβολικού Τοβουλάκης μ’ ένα κανόνι όρεινόν. ‘Αλλο θάυμα, τουτό πάλι. Οι πυροβόλται κουβουλούσαν τά ξερσθήματα του πυροβόλου, στην άγκαλιά τους, σάν παιδιά ! ‘Ο έχθρός τους χτυπούσε με τά τρομερά του τοπομαχικά, μ’ αυτοί προχωρούσαν...

‘Όταν την άλλην ήμέρα γλυκούραδες είν ή όμιχλη της αθής διελύθη, φάνηκαν οι τοιαύδες είν έλατα άκίνητα επάνω στην κορυφή ! Μερικοί άνεβαταν ακόμη σάν τσοκάρδια τραγουδώντας.

‘Ο Παπαδόπουλος όταν βγήκε από την σκηνή του και ειδε πού ειχαν σκαρφαλώσει οι εζώνιοι, έπήρε τά νιάλια, κύνταξες προς τά επάνω και ειπε στον ύψασπιστή του :

—Γιά κύνταξε τά κατσίκια μου, σάν σαίτες άνεβήκαν Ι...’

Γιά να φθάσουν εκεί πάνω οι εζώνιοι έπέρασαν σχεδόν μέσα από τις έχθρικές προφυλακές, που ήσαν επάνω στα Πορσίτα. ‘Ακούσαν μάλιστα τις όμιλιες των Βουλγαρικών στρατιωτών που άλλαζαν τις προφυλακές. Γιά να μην άκουσθούν τί έκαμαν νομίζετε :

Ειχαν βγάλεϊ τά τσαρούχια τους και χώσανε τη λόχη τους μέσα στο γελίο τους, για να μη χτυπάνε...

Μετά πορεία δύο ώρων, χωρίς τσαρούχι, βγήκαν από την επικίνδυνον ζώνην, εκάθησαν μ’ άνεπαύθησαν. Οι άγριόχοιροι τους κινεταν από μακρού, τρομαγμένοι Ι...’

—Τρομάξιμ κι’ αυτά τά θηρία ! τους ειπε τότε ό Βελισσαρίου, ένθουσιασμένος από τό κατόρθωμα αυτό...

Κι’ άρχισε κατόπιν τό κανονικό του τόσο στοίχως στον έχθρό, ό όποιος βλέποντας άξαφνα τους εζώνιους πάνω από τό κεφάλι του τάχως κυριολεκτικώς Ι...’

γιος κίνδυνος ;...

Και καθώ ; γύριζαν άργά, χωρίς να μιλούν, για ν’ άνέβουν στο σπίτι, ή ‘Ιωάννα στάθηκε μπρός στη μητέρα της και της ειπε με τρομαγμένη φωνή :

—Μητέρα τί τρέχει ;

‘Η μαρκησία προσποιήθηκε πως καταπλήσεται.

—Τί συμβαίνει κόρη μου ; ρώτησε παραξενευμένη τάχα, σάν να μην ειχε καταλάβη την έρώτηση της ‘Ιωάννας.

—Μητέρα, μή ζητάς να κρυφτή. Μά τρομάξεις. ‘Υπάρχει κάτι τό θλιβερό και τό πένθιμο στη μορφή σου, στο βλέμμα σου... Γιατί Ι... Πέσμου...

‘Η μαρκησία προσπάθησε να χαμογελάση κ’ άπάντησε :

—Σε καλό σου, καλό μου παιδί ! Τ’ είν’ αυτά πού λές ; ‘Η μουν βέβαια βυθισμένη σε σκέψεις. Γι’ αυτό και δέν σε ρώτησα πώς σου φάνηκε ό κ. Μαρσελις. Πώς τον βρήκες άλήθεια ; ‘Όραιο, εύγενικό Ι...’

—Είνε πολύ καθώ πρέπει κύριος. Εύγενικός και ειλικρινής. Πολύ καλός φίλος !

‘Η μαρκησία έπρόσθεσε πως ή κόρη της έτόνισε ιδιαιτέρως την λέξι ‘φίλος’ κ’ έκούνησε θλιβερά τό κεφάλι της.

—Γιατί κουνάς τό κεφάλι μητέρα, ρώτησεν ή ‘Ιωάννα.

—Παιδί μου, καλό μου παιδί... θά σου πώ... αύριο τό πρωτό, όχι τώρα...

‘Η ‘Ιωάννα έννοιωσε ένα δυνατό κλονισμό σ’όλο της τό κορμί. Νόμισε πώς ή καρδιά της δέν χτυπούσε πειά. Τί ήθελε να της πη ή μητέρα της ; Γιά τό γάμο της πάλι ; Τιποτε άλλο ; Τί όμως Ι... Ένα ντούσις δέν έπέμενε. Φοβόταν να ρωτήση και να μάθη. Ειχε έν άπείστο προαίσθημα...

‘Η μαρκησία πέρασε για μία στιγμή στο γραφείο της, εκλεισε την πόρτα, κάθισε μπρός στο τραπέζι της κ’ άνοιξε μία επιστολή, την οποία προ όλίγου ειχε λάβη κ’ ειχε διαβάσει βιαστικά. Στην επιστολή αυτή της άνήγγειλαν κάτι πού ή ίδια δέν τό έπερίμενε τόσο γρήγορα, κάτι πού την ειχε σατίσει.

‘Η φίλη της από την έπαρχία την πληροφορούσε πως ό πολυαγαπημένος της κόρης της, ό άτυχος έκείνος φυματικός νέος, ειχε πεθάνει Ι...’

Τό μαρτύριο του ειχε τελειώσει Ι...’

Πέθανε μακριά απ’ τους δικούς του, έθρυσε σάν κερί, στην άγκαλιά της γρηάς σπιτικοοικουράς του και της άδερφής της Ι...’

‘Η μαρκησία κρατούσε την επιστολή άνοιχτή θέλοντας να την ξαναδιαβάση, μά τό μυαλό της πήγαινε στην ‘Ιωάννα, στην άγαπημένη της κόρη... Πώς θά της άνήγγειλε τό τρομερό αυτό γεγονός ; ‘Η νέα ήταν άνύποκτη, δέν ύπομείζοταν τίποτα. Καθισμένη στ’ άλλο δωμάτιο μ’ ένα βιβλίο στο χέρι έρέμβανε... Έοκέφτοταν την άγάπη της... Κ’ ή άγάπη της ειχε πεθάνει ! ‘Ηταν τρομερό Ι...’

Τό βέβαιο εινε πως ειχε μέρες να λάβη γράμμα του, μά αυτό δέν την άνησυχούσε. Δέν ήταν δυνατόν να συμβαίνη τίποτε στον άγαπημένο της. Δέν θά της έγραφε άν κεραιόρρευε ή κατάσταση του ;

Και όμως αυτό άκριβώς ειχε συμβεί. ‘Ο δυστυχισμένος νέος δέν θέλησε να την άνησυχήση γράφοντας της ότι ή κατάσταση του ειχε επιδεινωθή. ‘Αν και καταλάβαινε πως ειχε φθάσει τό τέλος του προτιμούσε να πεθάνη, χωρίς να της γράψη τό παραμυρο. Γιατί να την λυπήση ; Γιατί να την κάμη να πονέση ; Γιατί να της σπαράξη την καρδιά ; Θά τό μάθαινε βέβαια άργότερα ή ‘Ιωάννα. Μά θά παρηγοριόταν με τον καιρό. ‘Ηταν τόσο νέα ακόμα !

Ζήτησε μόνον να του δώσουν χαρτί και μελάνην να γράψη έκει στο κρεβάτι της άγωνίας του, ένα γράμμα για την άγαπημένη του, τό τελευταίο. Μά να της τό δώσουν μετά τό θάνατό του.

‘Ο νέος έγραφε άρετή τη ώρα. ‘Εγραφε, ένω από τά μάτια του έτρεχαν ποταμά τά δάκρυα, ένω τον έπιγαν οι λυμφοί. Τό Ισχυρό του έτρεμε. ‘Ο πυρετός τον εφλόγιζε. Μά δέν έννοούσε να πλαισιώη και να ξεκουρασθή. Μ’ όλες τις παρακλήσεις της γρηάς χωράπισσος, έσακούλυνε και γράφη και να κλείη άπελπιμένα, ως πού τέλος ή δύναμις του τον έγκατέλειπαν και σφιρίστηκε στο προσκέφαλο λιπόθυμος Ι...’

‘Όταν συνήλθε ζήτησε τό γράμμα, τόκλεισε σ’ ένα φάκελλο, και τόδωσε στην σπιτικοοικουρά του. ‘Εκείνη τό πήρε συγκινημένη και τόκρυψε σ’ ένα συρτάκι.

—Θά της τό δώσης, θειά Μαγκέ ; ειπε με άδυνατισμένη φωνή ό νέος. Θά της τό δώσης στα χέρια της, άκούς ; Και θά της πής, πώς πέθανα ψυθωρίζοντας ; τ’ όνομά της... Θά της τό πής, θειά Μαγκέ Ι...’

—Ναι, παιδί μου, ναι άγόρι μου, ήσυχασε πειά, μην άπελπίξου. Θά γίνης καλά και τότε...

‘Ο νέος δέντάνευ και της ειπε λυπημένα :

—Θά πεθάνω, θειά Μαγκέ ! Γιατί θές να με παρηγορής στα χαμένα ; Θά πεθάνω και δέν θά τη δώ ποτέ πειά...

(‘Ακολουθεί)

‘Εοκέφτοταν την άγάπη της...